

Kovács István

Fagyosszentek

A verkli módon
évszázadok óta
újrakezdett-folytatott
kifordulós körjáték olyan,
akár a márciusban
újrakezdett-folytatott
kifordulós élet.
Lánc, lánc, eszterlánc...
A kertalji barackfa
virágszeplős arca
a keresztbe-kasul ágaktól
csupa ránc.
Láthatja bárki...
Még nem borították el zölden
a levélrügyek borostái,
amelyeket a konok élet növeszt
és nem a másnapos halál.
Lánc, lánc, eszterlánc...
Az édes élet filmkaptárában
uralkodó márciusi *méhkirálynőt*
és *védőkíséretét*
lila fürtjeivel még nem bódíthatja el
a tetszhalott *akác*.
Mindez mennyire több,
mint felejtésre ítélt filmcím,
filmplakát,
s a vetítés után dobozba zárt
tetszhalott történet... játék.
Bár mintha már
tetszhalott volna a tavasz is...

És a tél,
és átellenében a nyár,
és a halálszüret-taposóaknára
dermedt táncként mozdulatlan ősz.
Lánc, lánc, eszterlánc...
És mintha tetszhalott volna Szent Szervác is...
És az lenne a vértanúhalálra kész
Pongrác és Bonifác
aranyló alján
a barackvirágos oltárképnek,
amelyen az örökélet
végtelen körjáték, körtánc.
Lánc, lánc, eszterlánc...
De miért épp hárman ők
hordják nevükben a vést,
a gyümölcs- és virág-kárhozat fagyot?
Miért éppen ők
a halál öntudatlan kertészei?
Mert rémálom
ahogy az alvajáró szentek kezében is
villámlón kinyílnak a jégborotvák
anélkül, hogy a májusi menny dörögne.
Lánc, lánc, eszterlánc...
Mi vár a kertekre,
gyümölcsösökre?
Megannyi szalmabála-láng?
Paraffin gyertyák füsttakarója?
Vízpermet, vakremény, védtelenség?
Jégtüdőbe zárt levélnyi sóhaj?
Lemondás, konok újrakezdés?
És mindeközben
hosszú borostás jóképű ördögök
kísértenek rázva-rázkódva
a pokoli ködben...
Míg a higanyszázból
mélyet nem szippant a Nap...
A természet körforgás?
S a körforgás körjáték csupán?
Lánc, lánc eszterlánc...
Forduljon ki Pongrác,
forduljon ki Szervác,
forduljon ki Bonifác.